

Náležitosti vykonatelného rozhodnutí

Označuje-li záhlaví rozhodnutí, jež má být vykonáno, určitě a srozumitelně orgán, který uložil povinnost k zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení a je-li oprávněný subjekt stanoven přímo právním předpisem, je rozhodnutí materiálně vykonatelné, i když v něm oprávněná osoba výslovně označena není, resp. i když této osobě právo vůči povinnému výslovně nezakládá výrok rozhodnutí správního orgánu.

Označuje-li záhlaví rozhodnutí, jež má být vykonáno, určitě a srozumitelně orgán, který uložil povinnost k zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení a je-li oprávněný subjekt stanoven přímo právním předpisem, je rozhodnutí materiálně vykonatelné, i když v něm oprávněná osoba výslovně označena není, resp. i když této osobě právo vůči povinnému výslovně nezakládá výrok rozhodnutí správního orgánu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 1176/2002, ze dne 28.4.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného města P., zastoupeného advokátem, proti povinnému Z. C., o nařízení exekuce pro 1.000,- Kč vedené u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 73 Nc 226/2002, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 4. 2002, č.j. 14 Co 235/2002-9, tak, že usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 4. 2002, č.j. 14 Co 235/2002-9, a usnesení Okresního soudu Plzeň - město ze dne 20. 2. 2002, č.j. 73 Nc 226/2002-4, se zrušují a věc se Okresnímu soudu Plzeň - město vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Ve výroku uvedeným rozhodnutím krajský soud potvrdil usnesení ze dne 20. 2. 2002, č.j. 73 Nc 226/2002-4, jímž Okresní soud Plzeň - město podle ustanovení § 44 odst. 2 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. [6/2002](#) Sb. (dále jen „ex. ř.“), zamítl návrh na nařízení exekuce pro vymožení pohledávky ve výši 1.000,- Kč, nákladů přestupkového řízení ve výši 500,- Kč a udělení pověření označenému exekutorovi k jejímu provedení. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně v tom, že rozhodnutí komise pro projednávání přestupků Úřadu městského obvodu P. ze dne 16. 11. 2000, RP 131/00, jehož výkon se požaduje, není po stránce materiální vykonatelné. Výrok exekučního titulu totiž neobsahuje přesnou individualizaci subjektu oprávněného k přijetí plnění (pokuty a nákladů řízení) a uvedený nedostatek - argumentuje odvolací soud - není možné „odstranit poukazem na znění ust. § 13 odst. 3 zák. o přestupcích,“ ani úvahou, že „složky připojené k rozhodnutí komise označují majitele účtu a jsou součástí přestupkového rozhodnutí.“

Rozhodnutí odvolacího soudu napadlo oprávněné město včasným dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o.s.ř.“), napadaje - prostřednictvím důvodu podle § 241a

odst. 2 písm. b/ o.s.ř. (nesprávné právní posouzení věci) – závěr o nevykonatelnosti exekučního titulu. Totožnost (přesná individualizace) oprávněné osoby vyplývá podle dovolatele přímo z ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. [200/1990](#) Sb.“); rozhodoval-li o uložení pokuty orgán obce (komise pro projednávání přestupků Úřadu městského obvodu P.), je jí obec (město P.), do jejíhož rozpočtu výnos pokuty náleží. Dovolatel proto navrhl, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolání je ve smyslu ustanovení § 238a odst. 1 písm. c/, odst. 2 ve spojení s § 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o.s.ř. přípustné, neboť odvolací soud otázku vykonatelnosti podkladového rozhodnutí z hlediska individualizace oprávněného subjektu vyřešil v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu; odtud se podává i opodstatněnost dovolání (vady uvedené v § 242 odst. 3, větě druhé, o.s.ř. namítány nejsou a z obsahu spisu se nepodávají).

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určenou nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 37 odst. 2 ex. ř. může podat oprávněný návrh na nařízení exekuce podle tohoto zákona, nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul; tímto titulem je ve smyslu § 40 odst. 1 písm. e/ ex. ř. i vykonatelné rozhodnutí orgánu státní správy a územní samosprávy.

Podle ustanovení § 261a odst. 1 o.s.ř., které je použitelné i pro exekuční řízení (srov. § 52 odst. 1 ex. ř.), lze exekuci nařídit jen tehdy, obsahuje-li rozhodnutí označení oprávněné a povinné osoby, vymezení rozsahu a obsahu povinnosti, k jejichž splnění byla exekuce navržena, a určení lhůty ke splnění povinnosti (nestanoví-li titul lhůtu, uplatní se právní fikce v § 40 odst. 2 ex. ř.). Nedostatek individualizace oprávněného, jemuž titul přiznává právo na plnění, popřípadě v jehož prospěch má být titulem uložena povinnost splněna, způsobuje obsahovou (materiální) nevykonatelnost exekučního titulu, která je důvodem zamítnutí návrhu na exekuci. O takový případ však v souzené věci nejde.

V usnesení ze dne 25. 7. 2002, sp. zn. 20 Cdo 134/2002, uveřejněném v časopise Soudní judikatura 11/2002 pod č. 228, Nejvyšší soud vysvětlil, že pokud záhlaví rozhodnutí, jež má být vykonáno, určité a srozumitelně označuje orgán, který uložil povinnost k zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení (§ 47 odst. 5 zákona č. [71/1967](#) Sb., o správním řízení /správní řád/ ve znění pozdějších předpisů, a je-li oprávněný subjekt stanoven přímo právním předpisem (§ 13 odst. 3 zákona č. [200/1990](#) Sb.), je rozhodnutí materiálně vykonatelné, i když v něm oprávněná osoba (obec, město) výslovně označena není, resp. i když této osobě právo vůči povinnému výslovně nezakládá výrok rozhodnutí správního orgánu. Od tohoto závěru – vyplývajícího i z dalších rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1531/2000, uveřejněné v časopise Soudní judikatura 1/2002 pod č. 19) – nemá dovolací soud důvod se odchýlit ani v souzené věci, týkající se posuzování materiální vykonatelnosti exekučního titulu v řízení exekučním.

Odvolací soud, který otázku, pro jejíž řešení byl dovolací přezkum otevřen, vyřešil v rozporu s tím, k čemu dospěl Nejvyšší soud v uvedených rozhodnutích, založil své usnesení na chybném právním

posouzení věci a dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. byl tudíž uplatněn po právu; Nejvyšší soud proto – aniž nařizoval jednání /§ 243a odst. 1, věta první, o.s.ř.) – napadené rozhodnutí zrušil (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o.s.ř.). Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, se uplatní i ve vztahu k rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá, o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)